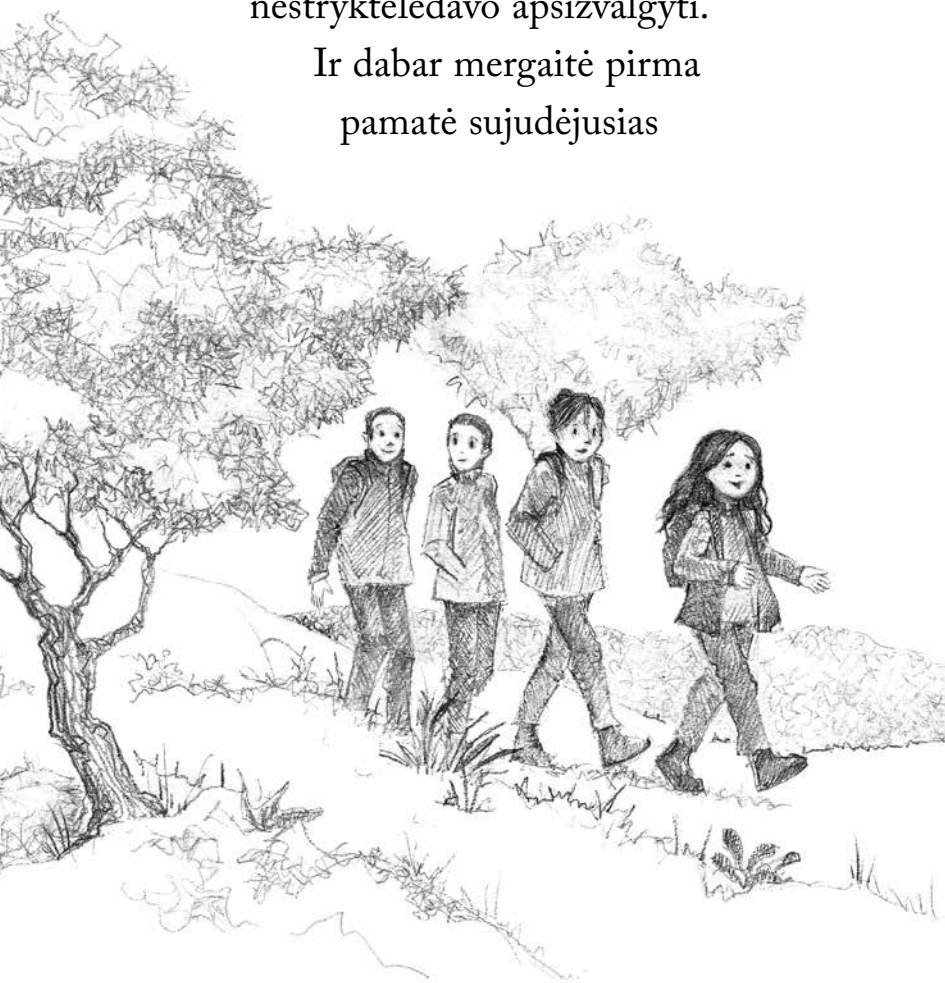

Pirmas skyrius

Amelija ieškojo Pupulės žvalgydamasi po vešlią žolę takelio pakraštyje. Mama su tėčiu prikalbino ją ir vyresnįjį brolių Luką pasivaikščioti uolėtu kalvos šlaitu. Buvo saulėta pavasario popietė, krūmuose čirškėjo paukščiai, o virš galvos klykavo vanagas. Saulė šildė mergaitę nugarą, ir tai buvo malonu.

– Pupule, kur dingai, kvailiuke?
Pupulė buvo dar tokia maža,
kad šmirinėjančios tankiose žolėse
Amelija nė nematydavo, kol šunytė
nestryktelėdavo apsižvalgyti.
Ir dabar mergaitė pirma
pamatė sujudėjusias

žoles, paskui iš jų pasirodė juodos ir gelsvai rudos spalvos terjerė, bet tuoj dingo.

– Pupule! – pašaukė mergaitė.
Tada vėl sujudėjo žolė, Pupulė iššoko, atbėgo prie jos ir linksmi unksdama įsikabino į timpes.

– Oi, kokia gera šunytė, – pagyrė ją Amelija ir šnekindama mažylę patrynė ausis. Pupulė apsigyveno pas juos prieš porą mėnesių ir jau galėjo eiti pasivaikščioti kartu su labradoru Mikiu. Buvo labai smagu vaikštinėti su abiem šunimis.

Mikis liovėsi uostyti gervuogių krūmą ir pažvelgė į Ameliją, tarsi manydamas, kad ji ne visai teisingai elgiasi. Juk jis nebuvo per toli nubėgęs ir jo nereikėjo šaukti, kad grįžtų. Tai kodėl niekas negiria ir nešnekina? Mikio žvilgsnį pamatė Lukas ir pasilenkęs perbraukė pirštais jam per nugarą. Didysis šuo užsimerkė ir pakėlė nosį – malonu, kai kas nors pakaso nugarą.

– Ar nemanote, kad
šunims reikėtų
pailsėti? – paklausė
Amelijos tėtis
sėsdamasis
ant didelio
akmens tako
pakraštyje. –
Aš norėčiau
vandens ir galbūt
sausainio...

Pupulė su Mikiu
atsisuko ir viltingai pažvelgė į jį. Abiem
buvo aišku, kas yra sausainiai.

– Na, dabar turėsi jiems ką nors
duoti, – nusijuokusi ištarė mama,
nusiėmė kuprinę ir ištraukė užkandžių
žmonėms bei šunims. – Manau, tikrai

laikas pailsėti, nes jau daugiau kaip valandą ėjome gana stačiu taku.

– Darosi tikrai karšta, – pasakė Amelija, rausdamasi savo kuprinėje – joje turėjo vandens bei specialų sulankstomą dubenėlį šunims, kurį visada nešdavosi į ilgus pasivaikščiojimus. Atsisėdusi ant žolės ir išskleidusi dubenėlį ji įpylė vandens Pupulei su Mikiu.

Dičkis tuoj pat prikėblino, o Pupulė vis kabinosi mamai į kojas, vildamasi gauti daugiau skanėstų.

– Jau daviau du, – švelniai pabarė ją mama. – Ne, Pupule, kol kas gana. Duosiu vėliau.

Nuliūdusi mažylė nuleido galvą, pasipurtė ir nubidzeno prie dubenėlio su vandeniu. Prie jo buvo pakankamai

vietos, kad abu šunys galėtų atsigerti,
bet ji prisišliejo prie Mikio, tarsi
norėdama jį nustumti.

– Pupule, tu labai valdinga! –
ištare Amelija. – Ar ne taip, Miki? –
pašnekino ji dičkį ir paglostė jam
ausis. – Ji nenori leisti tau atsigerti...
Bet juk nedera taip elgtis? – tarsi guodė
jį mergaitė.

